

Witte Doef

Sjekels als zandkorrels in de woestijn

Sjekels als zandkorrels in de woestijn

Geld als water

Schrijver: Witte Doef
Coverontwerp:
ISBN:
Augustus 2023
© Witte Doef

Inhoudsopgave

- 1. Het verbond**
- 2. Profijtelijke handel in hongersnoden**
- 3. Eerste Langschedelige Farao**
- 4. Meer, meest, alles**
- 5. Een al eeuwenlang onveranderd mensbeeld**
- 6. 3500 jaren slapen!**
- 7. De ongelijke strijd**
- 8. Drieduizend doden**
- 9. 39000 doden door “twee plagen”**
- 10. De volkerenmoord**
- 11. De spijtbetuiging door Urbu**

Sjekels als zandkorrels in de woestijn

Dit is het tweede deel van een verhaal waarin buitenaardse robots van pakweg 3000-1500 vC “sjekels als zandkorrels in de woestijn” (geld als water) verzamelden in de piramiden van Egypte die ze zelf ontwierpen (deel 1), in een grote hongersnood uit die oude tijden en in de uittocht van het Volk van Abraham uit Egypte (deel 2). Maar ook zorgden ze ervoor, dat Egypte ooit werd geleid door een aantal Langschedelige Farao's, zoals de familie van Tutanchamon.

1. Het verbond

Na de bouw van de Grote piramide in 2550 vC kwamen er nog tal van kleinere piramiden. Toch bleken ook piramiden, net als hun primitieve voorgangers vaak nog van hout, de tempelhoven of mastaba's, uiteindelijk niet of nauwelijks bestand tegen brutale grafschenderij! Zoals in mijn vorige boek al uitgelegd is, hadden de drie robots een heel belangrijk aandeel gehad in deze grafschenderij. Eerst hadden ze de farao's ertoe aangespoord om piramiden te bouwen in plaats van mastaba's, want piramiden zouden een heel stuk veiliger zijn, maar vervolgens waren ze ook de onverdachte, edelmoedige architecten van die piramiden. En als architect ontwierpen ze voor hun robotpoes

prachtige luchtkokers, maar in feite smalle toegangswegen, waarvan mensen noch kinderen gebruik konden maken, waardoor deze “wegen” ook niet als zodanig herkend werden. Zodoende konden de robotten grafschenderij plegen, zonder ook maar het geringste spoor van “inbraak” achter te laten! De allerlaatste piramiden werden gebouwd voor koningin Tetisheri en farao Ahmose (1550-1525 vC). Ahmose I staat beter bekend als de farao die de Hyksos verdreef uit Neder-Egypte. De Hyksos waren Aziatische, voornamelijk Joodse bevolkingsgroepen, die aanvankelijk in kleine groepjes op vreedzame wijze Egypte binnenkwamen. Rond 1700 vC bereikte een aantal van deze Hyksos hoge posities aan het Egyptische hof. De Bijbelse Jozef wordt in deze periode gesitueerd. In 1640 vC grepen de Hyksos de macht en stichtten zij Avaris in het Oosten van de Nijldelta als hun hoofdstad en onderhielden daar een garnizoen van 240.000 manschappen. Zij heersten korte tijd over vrijwel geheel Egypte, maar verloren al snel de controle in het zuiden. Zij heersten vanuit Avaris meer dan 100 jaar over Neder-Egypte. Aan hun overheersing kwam rond 1550 vC een einde door toedoen van de zuidelijke farao Ahmose I die daarmee opnieuw Opper-Egypte en Neder-Egypte verenigde tot één land. Hij herstelde de orde en rust in het land, en hij werd door zijn belangrijke successen voor Egypte gewaardeerd als de grondlegger van een nieuwe dynastie: de 18e dynastie. De opvolgers van Ahmose bouwden geen uit de gratie geraakte piramiden meer, maar lieten hun graven uithouwen in een bergachtig gebied in een afgelegen dal van het Zuidelijk Hoog-

land van Egypte, al gauw het dal der Koningen genoemd, op de Westoever van Luxor. In deze natuurlijke Hoogten konden de veiligheidstechnieken voor de graftombes en de verzamelde schatten nog veel beter worden aangebracht dan in de piramiden. Zo werd dit gebied de begraafplaats van de farao's van het Nieuwe Rijk, van 1550-1070 vC. In tegenstelling tot de al vanaf grote afstand goed zichtbare piramiden waren de rotsgraven van de nieuwe begraafplaats voor latere grafschenders dermate onopvallend gesitueerd, dat vele koningsgraven niet gevonden zijn door grafschenders en evenmin nog steeds niet allemaal gevonden zijn door de latere archeologen onder toezicht van de Egyptische regering.

De drie robots hadden met vooruitziende blik de veranderende omstandigheden met betrekking tot de koningsgraven al zien aankomen en waren allang voor die tijd op zoek gegaan naar een ander lucratief "werkterrein". Ze hadden hierbij hulp gekregen van drie andere robots die werkten voor de Spionagedienst van Robos op Aarde. Deze robots deden hun onderzoekwerk vooral op de internationale markten die doorgaans lagen op de knooppunten van de toen belangrijkste handelswegen. Wie al snel opvielen in het onderzoek van de drie robots waren Vader Terach en zijn Zoon Abram. Beiden hadden een uitstekende neus voor lucratieve zaken vanuit een betrouwbare en rechtvaardige houding. Oorspronkelijk woonden ze in Ur. Ur was een stad in het zuidelijk deel van Mesopotamië, nu zuidoost Irak, waar de rivieren Eufraat en Tigris uitmonden in de

Perzische Golf. De stad werd omstreeks 4100 vC gesticht en is één van de oudste steden van de wereld. De maangod Nanna was in die tijd de hoofdgod van de stad. Waarom juist een maangod zo belangrijk was in die oude tijden, zal spoedig duidelijk worden. Tegenwoordig is hier een belangrijke archeologische vindplaats. Hier stond onder meer een ziggoerat (tempeltoren, trappiramide) die omstreeks 2200 vC werd gebouwd. Zijn handelsgeest spoorde Terach aan om nieuwe mogelijkheden aan te boren in Kanaän. Abram en zijn schoondochter Sarai, evenals zijn kleinzoon Lot, de neef van Abram, gingen met Terach mee. Samen gingen ze op weg naar Kanaän dat omstreeks 2000 vC in het centrum lag van het belangrijke handelsnetwerk aan de Middellandse Zee dat zich uitstreekte van Egypte tot Syrië en van Anatolië tot aan de Zwarte Zee.

Maar toen ze via de gebruikelijke noordelijke route om de (Syrische) woestijn heen in Charan waren aangekomen, zo ongeveer aan de grens van Syrië en Turkije op het kruispunt van handelswegen, bleven ze daar wonen, want waarom zouden ze nog met heel veel moeite verder trekken als dit gebied eveneens over onbegrensde mogelijkheden leek te beschikken! Dankzij de geavanceerde Urbu-communicatietechnieken hadden de drie Onderzoekers Abram zoals al verwacht zeer intelligent bevonden en hem in Charan geselecteerd en opgedragen afscheid van zijn vader te nemen en verder naar Kanaän te reizen waar hem een grootse toekomst zou wachten, inclusief de geboorte van enkele zonen. Want Abram en Sarai waren tot

op dat moment nog kinderloos. Maar Kanaän lag nog vèr weg, op zo'n 1000 km naar het zuidwesten, en dat zou vanuit Charan een bijzonder zware trip van ruim 30 nachten reizen zijn, hooguit zo'n 30 km per nacht! Want overdag was de zon veel te heet om te reizen. Reizen gebeurde daarom in heldere nachten bij maanlicht, als de Maangod ten minste zo goed was om een mooie reis aan de reizigers te gunnen. Gezien de zware opdracht tegenover de nog tamelijk vage belofte van een mooie maar nog vèr weg liggende toekomst hadden de drie robots nog lang gedacht dat Abram gewoon zou blijven vasthouden aan het geloof in zijn Maangod Sin. Nanna in Ur heette hier Sin. Sin was altijd heel gul in het beloven van mooie maannachten waarin het goed reizen was. Maar die welluidend sprekende nieuwe God was zo concreet aanwezig geweest dat Abram zijn vader er in een twistgesprek op had gewezen dat zijn vader slechts met afgoderij bezig was en nog nooit, in tegenstelling tot Abram, echt contact had gehad met zijn God Sin die, verbazingwekkend genoeg, in één van die onbeduidend uitzierende houten afgodsbeeldjes zou zitten.

Na een zakenreis in een veel te donkere nacht zag de intussen al behoorlijk oude Terach er oververmoeid uit: 'Pa, wat zie je eruit, alsof je een jaar lang niet hebt geslapen. Want ik hoorde het, Sin had een prachtige maanverlichte nacht beloofd, maar toen het zover was, kon niemand een hand voor ogen zien, zo pikkedonker was het!' zei Abram.

‘Ja, het is heel treurig zoon, dit is al de derde keer op rij dat Sin een helderlichte maannacht beloofde, maar in werkelijkheid was alles zwart als teer, en liepen we steeds verkeerd, en kwam er maar geen eind aan onze verschrikkelijke reis,’ antwoordde Terach.

‘Dat gaat zo niet langer pa,’ vervolgde Abram, ‘ik ga je helpen, ik zal dat houten beeldje van Sin van jou maar eens aan alle kanten in de brand steken, en wel bij winderig weer in de tuin zodat er alleen nog een heel klein hoopje as van overblijft dat vervolgens verwaait in de wind!’

‘Dat zou helemaal niets helpen Abram, ik zal jou mijn “geheim” dan nu maar eens opbiechten, zo vlak voor onze nu snel naderbij komende scheiding,’ antwoordde zijn vader. ‘Kijk, ik heb als succesvol koopman hier in Charan, op het knooppunt van handelswegen, al een heel lang leven achter de rug, en mijn succes heeft niets te maken met een God of een afgod, maar puur met mijn eigen beleid om niet te veel af te wijken van wat “het meest gangbaar” is. Ogenschijnlijk is het meestal gebaseerd op de voorspellingen van Sin, maar dat komt alleen maar omdat die hier het meest gangbaar zijn. Zou het merendeel van de betrokkenen overstappen op de voorspellingen rondom die nieuwe God van jou, dan doe ik dat ook, want dan worden die voorspellingen immers “het meest gangbaar”! Verder moet ik je nog iets bekennen, Abram: Kanaän is bij nader inzien wel het laatste gebied waarnaar ik toe zou gaan. De weersgesteldheid is daar zo onvoorspelbaar en wisselvallig, dat hongersnoden schering en inslag zijn, zodat je in Kanaän dan weer grote rijk-

dom en dan weer grote armoede ziet. Dat jouw God je juist naar zo'n instabiel gebied wil sturen, daar snap ik helemaal niets van. Maar overal waar onze familie heeft gewoond, waren we tot dusverre best wel succesvol, en dat talent voor succes blijkt duidelijk ook in jou te zitten, ik heb immers meermalen tot mijn grote maar nog niet eerder uitgesproken bewondering gezien dat je een heel fijne neus hebt voor bijzondere zaken. Dus vertrouw ik erop dat je ook nu weer met iets bijzonders bezig bent wat mij vooralsnog boven de pet gaat en ik wens je als je oude vader alle succes van de wereld toe, pak je kans zodra die zich voordoet!

En natuurlijk maakte deze hartelijke vaderlijke ontboezemingen veel indruk op Abram en maakten ze veel emoties los. Vader en zoon vielen elkaar met tranen in de ogen in de armen om elkaar voor de laatste keer een flinke afscheidsknuffel te geven. En tegelijk waren alle nog mogelijke twistpunten tussen vader en zoon helemaal verdwenen! Zand erover!

Terach was uiteindelijk 205 jaar toen hij in Charan stierf. En kort daarop ging de toen al 75-jarige Abram dankzij zijn nieuwe geloof op reis. Hij nam zijn vrouw Sarai mee en zijn neef Lot en alle bezittingen die ze in Charan hadden opgebouwd en alle slaven en slavinnen die ze in Charan hadden verkregen. Abram was in die tijd al een betrekkelijk groot stamhoofd. Behalve het al genoemde, bezat hij ook nog vele schapen, geiten en ezels. Met deze troep, die taai en sterk genoeg was voor zo'n zware trip van 30 nachten reizen, ondernam Abram de reis langs de

rand van de woestijn vanuit Charan naar Kanaän. Pas in later tijden gingen nomaden gebruik maken van kamelen. Kamelen zijn erg sociale dieren, maar met een bijzonder hooghartige blik in hun ogen waarmee ze op iedereen neerkijken. Die blik bezorgde de kamelen niet onmiddellijk het vertrouwen in hun talent om van die heel erg zware woestijnreizen te maken. Maar uiteindelijk bleken het toch echte wonderdieren te zijn waarmee de nomaden dwars door de woestijn heen konden trekken. Zo kon met name de route Ur-Kanaän aanzienlijk worden bekort, want die liep dankzij de kamelen niet langer met een grote omweg over het noordelijke Charan, maar die ging sindsdien gewoon in westelijke richting dwars door de woestijn heen, direct naar Kanaän.

Toen ze in Kanaän waren aangekomen, sloeg Abram zijn tentenkamp op bij de eiken van Mamre bij Hebron. Het was het land van de Kanaïeten, maar de Heer verscheen aan Abram en zei, ik zal het land aan jouw nakomelingen geven.

Vooralsnog trok Abram verder in zuidelijke richting naar de Negev woestijn, maar er brak hongersnood uit, waarna Abram tijdelijk naar Egypte trok. Hier trok de beeldschone Sarai de aandacht van de farao die haar voor de zuster van Abram hield. Abram werd vanwege haar door de farao met geschenken overladen, schapen, geiten, runderen, ezels, slaven en slavinnen, ezellinnen en kamelen. Na de opheldering van het misverstand over Sarai werd Abram door een boze farao met zijn vrouw en al zijn bezittingen onder geleide het land uitgezet. Vanuit Egypte